

Sygn. akt VII U 1981/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Lucyna Stąsik – Żmudziak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Gruza

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy R. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania R. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 25 września 2015 roku, znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje R. M. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia(...)roku.

Sygn. akt VII U 1981/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 września 2015 roku, znak:(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił R. M. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.), z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Zakład nie uwzględnił w stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 26 stycznia 1974 roku do dnia 31 sierpnia 1980 roku (z wyłączeniem okresu służby wojskowej od dnia 24 października 1974 roku do dnia 8 października 1976 roku) z uwagi na nieprzedłożenie świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W ocenie Zakładu natomiast przedłożone przez wnioskodawcę dokumenty w postaci oświadczenia w sprawie braku dokumentów, umowy o pracę, angaży oraz karty obiegowej nie mogły stanowić podstawy do dokonania ustalenia co do uznania wskazanego okresu zatrudnienia jako pracy w szczególnych warunkach (decyzja – k. 52 akt rentowych).

W odwołaniu R. M. nie zgodził się ze wskazaną decyzją, zarzucając rozstrzygnięciu błędne ustalenia faktyczne mające wpływ na wynik sprawy, poprzez przyjęcie, że w okresie od dnia 26 stycznia 1974 roku do dnia 31 sierpnia 1980 roku nie pracował w szczególnych warunkach (odwołanie – k. 2 – 2v. akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

R. M., urodzony (...), w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie o tym, że jako członek otwartego funduszu emerytalnego wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 25 lat, w tym 16 lat, 10 miesięcy i 20 dni okresów składkowych, 8 lat, 3 miesiące i 5 dni okresów uzupełniających – praca na roli oraz 4 miesiące i 8 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia ubezpieczonego w wymiarze 9 lat, 8 miesięcy i 29 dni w Cementowni (...) (okoliczności bezsporne).

R. M. z dniem 26 stycznia 1974 roku został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w W. Zakładzie w C. (następnie Kombinat (...), (...) (...) w W. Zakład w C.) na podstawie umowy o pracę na okres próbny, a po jego zakończeniu na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarza na wydziale produkcji pomocniczej, na którym zajmowano się wykonywaniem elementów i części maszyn wykorzystywanych w cementowni, tj. wirników, rekuperatorów w piecach obrotowych, wentylatorów, rurociągów. Ubezpieczony, pracując w grupie złożonej z palacza, spawacza i dwóch ślusarzy, zajmował się pomocą przy składaniu elementów, uprzednio odrysowanych i wyciętych przy wykorzystaniu palników gazowych z arkuszy blachy. Praca skarżącego sprowadzała się do przytrzymywania tych elementów podczas ich spawania przez spawacza, ich dopasowania, w razie konieczności docinania przy wykorzystaniu szlifierki lub palnika gazowego, w przypadku konstrukcji skręcanych do zakładania śrub i ich skręcania, czyszczenia elementów z otuliny po ich zespawaniu, zeszlifowania oraz malowania minią i farbą ołowianą. Zdarzało się również, że skarżący ze spawaczem kształtowali niektóre elementy na walcarkach.

W okresie od dnia 18 lutego 1974 roku do dnia 6 marca 1974 roku ubezpieczony uczestniczył w kursie cięcia tlenem o poziomie podstawowym i uzyskał w tym zakresie kwalifikacje zawodowe. W związku z tym z dniem 1 maja 1974 roku powierzono skarżącemu stanowisko ślusarza – palacza gazowego bez zmiany przydziału miejsca świadczenia pracy. Na zajmowanym stanowisku skarżący zajmował się wycinaniem przy wykorzystaniu palnika tlenowego i acetylenowego z arkuszy blachy narysowanych na tych arkuszach elementów oraz ich oszlifowywaniem przy wykorzystaniu szlifierki kontowej. Nadto ubezpieczony uczestniczył również w montażu na wydziałach produkcyjnych cementowni wytworzonych na wydziale produkcji pomocniczej elementów, co zajmowało połowę dobowej normy czasu pracy skarżącego.

W okresie od dnia (...) roku ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową, po zakończeniu której powrócił do pracy w dotychczasowym zakładzie pracy na stanowisko montera maszyn i urządzeń przemysłowych – palacza z przydziałem do świadczenia pracy na wydziale remontów mechanicznych. Wskazany wydział świadczył usługi (...) w C. w zakresie remontów poszczególnych odcinków produkcyjnych i w ramach pracy na nim ubezpieczony brał udział w remontach przeprowadzanych na obiektach cementowni, które dotyczyły pieców obrotowych, młynów cementowych, surowca i węgla, elewatorów szlamu, węgla i cementu, chłodników, wentylatorów, przenośników taśmowych i zgrzeblowych, zbiorników węglowych. W ramach remontów zajmował się wycinaniem śrub, blaszanych elementów, z których zbudowane były ściany wewnętrzne pieców i młynów, zużytych elementów zgrzeblowych przy remontach radlerów. Oprócz tego wykonywał czynności ślusarskie polegające na demontażu urządzeń, tj. przekładnie – reduktory, chłodniki piecowe, łożyska oraz montażu w ich miejsce nowych elementów. Pracował również przy naprawie pieców, w środku których remontował łańcuchy oraz wykuwał beton, gdzie te łańcuchy były zawieszane. Wykuwał również betonowe ślizgi a celu przeprowadzenia demontażu metalowych szyn, w miejsce których montowano ręcznie nowe. Zajmował się również wymianą rurociągów oraz demontażem płyt pancernych na piecach oraz montażem wcześniej naprawionych. Wykonywał nadto czynności związane z rozbieraniem przekładni w młynach oraz wymianą ich zużytych części. Wskazane prace były wykonywane na obiektach cementowni w czasie produkcji cementu, podczas których remontowany obiekt był wyłączany z procesu produkcji a pozostałe urządzenia

kontynuowały proces produkcji. Opisane obowiązki ubezpieczony wykonywał do ustania zatrudnienia. Stosunek pracy ubezpieczonego ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę z dniem 31 sierpnia 1980 roku.

(umowy o pracę – k. 7, 11; pismo ws. powierzenia obowiązków ślusarza – palacza – k. 35; zaświadczenie o odbyciu kursu – k. 57 akta osobowe – k. 20 a.s.; kopia książeczki wojskowej – k. 3; kopia świadectwa pracy – k. 6 akt kapitałowych; zeznania ubezpieczonego R. M. – k. 22v. – 24, 25 – 25v. a.s.; zeznania świadka Z. B. – k. 24 – 24v. a.s.; zeznania świadka J. T. – k. 24v. – 25 a.s.)

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla ubezpieczonego. Świadek Z. B. pracował w zakładzie zatrudniającym skarżącego w okresie od 1971 roku do 2002 roku jako suwnicowy i spawacz. Zezna, że pracował z ubezpieczonym na wydziale pomocniczym i remontów mechanicznych. Świadek J. T. pracował w tym zakładzie w okresie od 1977 roku do 1983 roku jako monter na wydziale remontów mechanicznych. Obydwaj świadkowie świadczyli pracę na tych samych wydziałach na których pracował skarżący. Okresy zatrudnienia wskazanych świadków pokrywają się z okresem zatrudnienia ubezpieczonego. Okoliczności te pozwalają w ocenie Sądu na przyjęcie, że świadkowie posiadają niezbędne wiadomości dotyczące okoliczności zatrudnienia skarżącego w zakresie jego obowiązków oraz warunków w jakich były wykonywane w okresie objętym sporem. Co prawda świadkowie nie pracowali w jednej brygadzie ze skarżącym, ale okoliczność świadczenia przez nich pracy na tożsamyh stanowiskach na tym samym wydziale, w ocenie Sądu, w pełni pozwala na usprawiedliwienie powyższej oceny. Świadkowie szczegółowo opisali zakres czynności wykonywanych przez ubezpieczonego a ich zeznania są logiczne oraz wzajemnie się uzupełniają, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne. Należy wskazać, że organ rentowy nie podniósł żadnych okoliczności, które mogłyby godzić w wiarygodność ich zeznań. Ocena ta dotyczy również zeznań samego ubezpieczonego, skoro były one zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków. Skarżący opisał swoje obowiązki. Brak jest jakichkolwiek przesłanek do kwestionowania jego zeznań również w zakresie dotyczącym zatrudnienia na wydziale produkcji pomocniczej po dniu 1 maja 1974 roku. W tym zakresie co do charakteru wykonywanych przez skarżącego obowiązków znajdują zeznania potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, tj. w dokumencie w postaci zaświadczenia o ukończeniu kursu i uzyskaniu uprawnień w zakresie cięcia tlenem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił również w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. M. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornej w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz odwołania, należy możliwość zakwalifikowania okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w W. Zakładzie w C. (następnie Kombinat (...), (...)) (...) w W. Zakład w C.) od dnia 26 stycznia 1974 roku do dnia 31 sierpnia 1980 roku, w wymiarze 6 lat, 7 miesięcy i 6 dni, celem ustalenia czy legitymuje się on 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 b pkt 20 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwanej dalej ustawą emerytalną ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego dla mężczyzn urodzonych po dniu 30 września 1953 roku co najmniej 67 lat. Ubezpieczony nie ukończył w/w wieku, zatem nie spełnia warunków niezbędnych do ustalenia mu prawa do emerytury w oparciu o powołany przepis.

Natomiast w myśl art. 46 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż wskazany, jeżeli nie przystąpili do

otwartego funduszu emerytalnego i warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 roku. Przy czym wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których wymienionym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Według § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) – zwanego w dalszej części rozporządzeniem Rady Ministrów, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. R. M. do dnia 31 grudnia 2008 roku nie osiągnął wymaganego przez cytowany przepis wieku emerytalnego 60 lat.

Jednakże zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według § 3 rozporządzenia Rady Ministrów okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury R. M. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:

a) co najmniej 15 - letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz

b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Bezspornym jest, że ubezpieczony w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończył wymagane 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się 25 - letnim stażem pracy oraz że jako członek otwartego funduszu emerytalnego wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przechodząc do oceny, czy ubezpieczony spełnia warunek legitymowania się co najmniej 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych należy podkreślić, że ubezpieczony występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia, nie przedłożył na okoliczność pracy w szczególnych warunkach dokumentu wymaganego przez prawo, tj. świadectwa prac w szczególnych warunkach, co stanowiło dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji odmawiającej prawa do wnioskowanego świadczenia.

W ocenie Sądu taka sytuacja nie może dyskwalifikować możliwości ubezpieczonego ubiegania się o świadczenie emerytalne. Należy mieć bowiem na uwadze, że brak wystawienia świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich warunkach. Obowiązek sporządzenia dokumentacji w tym zakresie obciąża pracodawcę, w związku z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji braku jej sporządzenia, byłoby dla niego nazbyt krzywdzące. Należy mieć na uwadze fakt, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed Zakładem, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c., który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. II UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

Nadto należy podnieść, że w sytuacji braku wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych z uwagi na jego niesporządzenie przez pracodawcę, sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia Rady Ministrów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku, sygn. III AUa 3113/08).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach Zakładu i osobowych skarżącego, jego zeznaniach złożonych w trybie art. 299 k.p.c. oraz zeznaniach świadków, pozwoliło ustalić w sposób pewny, że R. M. w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w W. Zakładzie w C. od dnia 1 maja 1974 roku do dnia 27 października 1974 roku oraz od dnia 2 listopada 1976 roku do dnia 31 sierpnia 1980 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w szczególnych warunkach w wymiarze 4 lat, 3 miesięcy i 27 dni.

Z poczynionych ustaleń wynika, że ubezpieczony w okresie od dnia 1 maja 1974 roku do dnia 27 października 1974 roku pracując na wydziale produkcji pomocniczej na stanowisku ślusarza – palacza gazowego zajmował się

wycinaniem przy wykorzystaniu palnika tlenowego i acetylenowego z arkuszy blachy narysowanych na tych arkuszach elementów oraz ich oszlifowywaniem przy wykorzystaniu szlifierki kontowej. Jak ustalono nadto uczestniczył również w montażu na wydziałach produkcyjnych cementowni wytworzonych na wydziale produkcji pomocniczej elementów, co zajmowało połowę dobowej normy czasu pracy skarżącego. Natomiast w okresie od dnia 2 listopada 1976 roku do dnia 31 sierpnia 1980 roku będąc zatrudnionym na wydziale remontów mechanicznych na stanowisku monter maszyn i urządzeń przemysłowych – palacza uczestniczył w remontach urządzeń poszczególnych odcinków produkcyjnych przeprowadzanych na obiektach cementowni, tj. pieców obrotowych, młynów cementowych, surowca i węgla, elewatorów szlamu, węgla i cementu, chłodników, wentylatorów, przenośników taśmowych i zgrzeblowych, zbiorników węglowych, w ramach których zajmował się wycinaniem śrub, blaszanych elementów, z których zbudowane były ściany wewnętrzne pieców i młynów, zużytych elementów zgrzeblowych przy remontach radlerów. Oprócz tego wykonywał czynności ślusarskie polegające na demontażu urządzeń, tj. przekładni – reduktory, chłodniki piecowe, łożyska oraz montażu w ich miejsce nowych elementów. Pracował również przy naprawie pieców, w środku których remontował łańcuchy oraz wykuwał beton, gdzie te łańcuchy były zawieszane. Wykuwał również betonowe ślizgi a celu przeprowadzenia demontażu metalowych szyn, w miejsce których montowano ręcznie nowe. Zajmował się nadto wymianą rurociągów oraz demontażem płyt pancernych na piecach oraz montażem wcześniej naprawionych. Wykonywał nadto czynności związane z rozbieraniem przekładni w młynach oraz wymianą ich zużytych części. Co istotne jak ustalono wykonywanie przez ubezpieczonego prace odbywało się na obiektach cementowni w czasie produkcji cementu, podczas których remontowany obiekt był wyłączany z procesu produkcji a pozostałe urządzenia kontynuowały proces produkcji.

Wskazane czynności odpowiadają pracom opisanym w wykazie A, dział XIV „Prace różne”, poz. 25 „Bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano - remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów. Jako podstawowe na wydziałach na których świadczył pracę ubezpieczony, wykonywane były prace wymienione w wykazie A, Dziale V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 14 „Prace przy produkcji cementu”. Odpowiadają również pracom opisanym w wykazie A, dział XIV „Prace różne”, poz. 12 „Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów.

Należy podkreślić, że Sąd Okręgowy aprobuje pogląd wypracowany w orzecznictwie, zgodnie z którym wykonywanie przez pracownika u jednego pracodawcy w tym samym czasie (okresie) różnych rodzajów pracy w szczególnych warunkach (wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie może pozbawiać takiego pracownika uprawnienia do zaliczenia tego okresu do zatrudnienia w szczególnych warunkach, wymaganego do emerytury na podstawie art. 32 ust. 1, 2 i 4 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 roku, sygn. akt II UK 103/11).

Mając na uwadze ocenę charakteru prawnego wskazanych wyżej okresów zatrudnienia ubezpieczonego Sąd Okręgowy znalazł podstawy do uwzględnienia przy ustalaniu stażu pracy w warunkach szczególnych okresu pełnienia przez skarżącego zasadniczej służby wojskowej od dnia 28 października 1974 roku do dnia 8 października 1976 roku, w wymiarze 1 roku, 11 miesięcy i 11 dni. Zgodnie bowiem z wypracowanym w orzecznictwie poglądem, który Sąd Okręgowy w pełni podziela, zachowanie statusu pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów w okresie pełnienia służby wojskowej, co skutkuje dopuszczalnością zaliczenia czasu tej służby do stażu uprawniającego do wcześniejszej emerytury, następuje wyłącznie w sytuacji gdy pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach przed jej rozpoczęciem, po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany terminie (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 grudnia 2013 roku, II UK 217/13; z dnia 25 lutego 2010 roku, II UK 215/09; z dnia 9 marca 2010 roku, I UK 333/09; z dnia 17 maja 2012 roku, I UK 399/11; z dnia 24 maja 2012 roku, II UK 265/11 oraz wyroki Sądów Apelacyjnych w Krakowie z dnia 23 kwietnia 2013 roku, III AUa 1412/12 i w Gdańsku z dnia 15 października 2013 roku, III AUa 213/13). Jak wynika z poczynionych ustaleń ubezpieczony przed dniem 28 października 1974 roku wykonywał pracę w warunkach szczególnych, a po zakończeniu służby wojskowej z dniem 2 listopada 1976 roku powrócił do wykonywania pracy w tak kwalifikowanych warunkach,

tj. w terminie przewidzianym przez prawo. Mając na uwadze powyższe poglądy i poczynione ustalenia wskazane zaliczenie było w pełni uzasadnione. Nie podlega natomiast zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych okres od dnia 10 października 1976 roku od dnia 1 listopada 1976 roku, tj. po dniu zakończenia służby w wojsku do dnia poprzedzającego dzień podjęcia pracy po tym zakończeniu. Łącznie w związku z zatrudnieniem ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w W. Zakładzie w C. i odbywaną w jego trakcie zasadniczej służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczeniu podlegało 6 lata, 3 miesiące i 8 dni.

Sąd nie znalazł natomiast podstaw do uwzględnienia w stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonego na stanowisku ślusarza od dnia 26 stycznia 1974 roku do dnia 30 kwietnia 1974 roku. Jak wynika z poczynionych ustaleń na zajmowanym stanowisku w czasie świadczenia pracy na wydziale produkcji pomocniczej skarżący zajmował się pomocą przy składaniu elementów, uprzednio odrysowanych i wyciętych przy wykorzystaniu palników gazowych z arkuszy blachy. Jak ustalono praca skarżącego sprowadzała się do przytrzymywania tych elementów podczas ich spawania przez spawacza, ich dopasowania, w razie konieczności docinania przy wykorzystaniu szlifierki lub palnika gazowego, w przypadku konstrukcji skręcanych do zakładania śrub i ich skręcania, czyszczenia elementów z otuliny po ich zespawaniu, zeszlifowania oraz malowania minią i farbą ołowianą. Zdarzało się również, że skarżący ze spawaczem kształtowali niektóre elementy na walcarkach. W ocenie Sądu wskazane prace nie mogą być uznane za wymienione w wykazie A powołanego rozporządzenia. Jako takie nie mogą stanowić podstawy do uznania wskazanego okresu pracy w ramach którego były wykonywane za pracę w warunkach szczególnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 roku, sygn. akt I UK 41/05).

Wyłączenie to nie miało jednak wpływu na rozstrzygnięcie. Jak bowiem wynika z poczynionych ustaleń R. M. legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 25 lat, ukończył (...) lat życia, jako członek otwartego funduszu emerytalnego wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz pracował w warunkach szczególnych ponad wymagany co najmniej 15 – letni okres, tj. przez 16 lata i 7 dni, mając na uwadze wymiar tak kwalifikowanej pracy w rozpoznawanej sprawie, tj. 6 lat, 3 miesiące i 8 dni oraz uwzględniony przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji, tj. 9 lat, 8 miesięcy i 29 dni. Tym samym ubezpieczony spełnia wszelkie przesłanki do ustalenia mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia(...)roku, tj. od dnia ukończenia 60 roku życia, czyli dnia w którym ziściła się ostatnia z przesłanek warunkujących nabycie prawa do emerytury, stosownie do art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.